

Třetí kapitola

Dnes byl den zármutku a žalu, den, kdy bylo třeba lkát spolu s větry vanoucími z hor, den kdy se hněvat na smrt.

Po všechna léta Pannonova života a po mnoho let předtím, jeho prastrýc Eridu sedával u Brány. Ostatní se mu vysmívali, dělali si z něj blázny, pošklebovali se mu ba jej i vyloučili ze své společnosti, ale ne tak Pannon. Nevěděl, co jeho prastrýc dělá, ani proč, ale věděl, že je to konáno jak dobře tak i oprávněně.

Na začátku každého dne Pannonova života opustil jeho prastrýc vesnici a vystoupal k Bráně, jen aby se vrátil poté, co se Slunce zanořilo za obzor.

Až do dneška. Dnešního rána Eridu odešel, veselý jako vždy a také čilý, byť se na něm již trochu projevovala tíha jeho věku. Ale když padla noc, tak se nevrátil. Byla to Eriduova neteř Rheanan, Pannonova matka, která si všimla nepřítomnosti světla v jeho okně, a která, troufalá, shledala, že jeho dům je prázdný a že jeho kabát je pryč. Byla to ona, kdo vyslal Pannona jej hledat. A bylo to hledání, které přivedlo Pannona k bráně, kde našel tělo svého prastrýce, která padlo tak, že jeho tvář byla nachýlena k Bráně, kterou strážil, oči bez života namířené, jakoby hleděl za její kovový povrch do Dalekých krajů, které se za ní prý rozkládají.

Nyní se Pannon vracel, a zvolil cestu podél břehu řeky, která vyvěrala ze země pod Zdí, s prastrýcovo tělo v náruči. Jeho žal byl takřka absolutní, ale cesta byla temná a zrádná, takže mu byla vnucena ostražitost tam, kde by se obluzení více hodilo.

Pohyb v řece zachytil jeho pohled, snad nějaké odpadky, snad nějaké cukání. Opatrně položil prastrýcovo tělo na zem a přistoupil k vodě.

První, čeho si Yann všiml, byly oči, pozorující tábor dírou v listoví. Byly hnědé, temně hnědé, s velkými, zaostřenými zornicemi. Hovořily o myšlence. Hovořily o intelektu. Pohybovaly se a hledaly, spřádaly vzorec, který nemohl naznačovat nic jiného, že touhu porozumět, nebo možná – jak byl Yann později nucen přiznat – hledání věcí hodných zcizení.

Pomalou se přiblížil ke čtoucí Tallenně, ignoruje Kopce, který nyní dosáhl záludné fáze vztyčené ústřední stanové tyče a nacházel se kdesi uvnitř hromady mírně klejícího plátna.

Tallenna při jeho příchodu vzhledla, spatřila jeho naznačující pohyb očima, podívala se tím směrem a přikývla.

„Hej, opičko,“ zašeptala, a postoupila v podřepu kupředu, jako by jí byla ona sama.

O pár vteřin později se z hromady plátna vynořily dvě nahněvané hlavy. „Zmiňoval někdo opici?“ zeptala se ta, která nepatřila psovi.

Tallenna jej umlčela mávnutím ruky a pokračovala přes mýtinu. „Neboj se. Neublížíme ti. Chceme si jen promluvit.“

„Hele, sakra! Chci jen vědět, jestli jsem mrtvý, nebo ne.“

Otec všehomíra nasadil přísný výraz. „Tohle není tvoje scéna. Až bude tvoje scéna, řeknu ti, jestli jsi naživu nebo ne.“

„Chci jen vědět, jestli si mám začít dělat nového smrtelníka nebo ne,“ zaprotěstoval Válečník. „Není důvod, abych tu seděl a mlel si prsty mlýnek, když se tihle blázni pokouší vyjednávat s nerozumným stvořením, zatímco bych se mohl připravovat.“

Otec všehomíra si povzdechl tím tichým, vnitřním způsobem. Vzpomněl si na něco, čím se jednou chvástal pan Šest dnů a co zahrnovalo kočku, experiment a nějaký strašně chytrý aspekt jeho světa. Zvažoval, že o tom zažertuje, ale zarazil se, když si uvědomil, že by tomu vtipu nerozuměli nejen ti u stolu, ale ani on sám.

„Ne. Nemusíš si tvořit nového smrtelníka,“ řekne Válečníkovi.

„Fajn. To je všechno, co jsem chtěl vědět.“

Patnáct minut počátečního mezidruhového kontaktu zatím přineslo tři věci: opice ráda sušené banánové lupínky s medem, které Kopec našel při rabování Draagovy torny, byla roztomilá a Kopec si ji chtěl nechat.

„Nemůžeš,“ řekl Yann.

„Proč ne.“

„Je to špatné. Je to živá bytost.“ Yann se podíval na opici. Opice, chycená uprostřed plenění lupínku mu pohled vrátila. „Má svoje práva.“

Tallenna vzhledla od své knihy kouzel, kterou studovala v marné snaze vyhnout se hádce. „Záleží na tom?“

„Jde o princip.“

„Dobře. Ty se drž svého principu. Kopec si podrží opici.“

„Hele! Dostanu se kdy na řadu, nebo tu jen budeme sedět a sledovat jak si hraje se svou opicí!“

Draag se ztěžka nadechl; nepříjemná připomínka lidské slabosti, kterou opovrhoval. Když byl blízek smrti vytažen z řeky, ležel několik minut bezvládně na břehu, kašlaje vodu a zoufale bojuje o vzduch.

Pocit pálení na plicích mu naznačil, že by si měl dopřát ještě několik minut na zotavenou. Ale jeho bezbrannost jej rozčilovala, takže se vypořádal na nohy, aby svého zachránce zabil a pak se rozběhl do kopce, zanechávaje za sebou těla slabších mužů (z nichž ten starší vypadal překvapivě povědomě).

„Princip je princip,“ trval na svém Yann. „Nelze o něm vyjednávat nebo dělat kompromisy. Existuje, jen když existuje nebo by měl být opuštěn zcela.“

„Co?“

Vše, na čem Draagovi záleželo byla Brána, neboť vše na čem záleželo, byly síly a bohatství, která strážila. Prošel branou jednou, projde jí podruhé.

Hora byla velmi strmá a tma zrádná. Ale hněv a touha jej hnaly i přes únavu, která by slabší zastavila.

V táboře se rozhostilo ticho jen na tak dlouho, aby dovolilo zahájení konverzace z pěti rozličných zdrojů.

„Hele-“

„Nechej-“

„Jak-“

„Haf-„

„Eek-“

Uplynula hodina. A pak ještě další hodina. Ale nakonec horský svah ustoupil a on znovu stál před mocnou branou.

A bušil rozzlobenými pěstmi na její zamčený a nepoddajný povrch.

„Nechej-“

Můžete prosím přestat mluvit všichni naráz!“

Otec všehomíra se rozhlédl a potvrdil si, že všichni u stolu zmkli.

„Díky.“

Zamíchal břídlíkovými tabulkami před sebou a pokusil se dát se dohromady. „Pane Válečníku. Brána je nepoddajná. Nelze najít cestu skrz. Co chceš dělat?“

„Počkám,“ oznámí Válečník.

„Na co?“ zeptá se Šašek.

„Než vy idioti otevřete bránu zevnitř!“ řekne Válečník.

„Ale proč bychom to dělali?“ zeptá se Obchodník. „Nevíme, že potřebuje otevřít. Myslíme si, že jsi mrtvý.“

Spáček se nakloní kupředu. „Ne, je naživu. Řeka jej odnesla za zeď a pak jej synovec Strážce brány vytáhl z řeky.“

Paní vezme Spáče za paži. „To není to, co pan Obchodník myslel. Poukazuje na to, že naši smrtelníci nevědí, že Draag přežil, ani že čeká za zdí, a tak nemají žádný důvod se vracet k Bráně, aby ji otevřeli.“

„Aha, je mi to jasné,“ říká Spáček, přikyvující takovým způsobem, z jehož váhavosti je jasné, že mu to jasné není.

Válečník střílí zlobným pohledem po Obchodníkovi. „Tohle je kvůli tomu Strážci brány, že? Byls naštvaný, že jsem ho zabil a teď se snažíš manipulovat situaci tak, abych byl v nevýhodě.“

„Žádné manipulace netřeba, pane Válečníku. Zabils jej, a tak jsi nyní kvůli tomu znevýhodněn.“

Hněvivé civění je nakonec prolomeno Šaškem.

„Můžeme se vrátit zpět k otázce opice?“

Před mnoha lety uvedl Yann jeho otec šaman do tajemství vnitřního hlasu, té části duše, která žije po mnoho inkarnací, té části duše, která ukrývá takto nashromážděnou moudrost.

Vnitřní hlas k němu nyní promluvil, ale nebyl to jeho vnitřní hlas, protože zatímco jeho vnitřní hlas byl klidný a uklidňující, tenhle byl naléhavý a nepříjemný. Nedoporučoval, ale požadoval a nechtěl pomoci, ale využít.

Yann chtěl zůstat. Chtěl odpočívat do rána a pak pokračovat v jejich cestě údolím. Ale hlas by jej nenechal. Naléhal, žádonil, vyžadoval a kňoural.

Konečně se postavil.

„Musíme se vrátit k Bráně.“

Kolem stolu se rozhostilo další ticho, prolamované jen jemným fičením písku v přesýpacích hodinách, stojících na kraji místnosti a rytmičným lízáním, které se ozývalo zpod stolu.

Otec všehomíra pohladil Psa a pak obrátil svou pozornost k těm před ním. „Takže co vaši smrtelníci dělají?“

Ticho.

„Pomohlo by, kdybych znovu popsal situaci?“

Paní jej obdařila rezignovaným úsměvem. „Už je to přece jen chvíle.“

„Dobře.“ Odkáže si a začne číst ze svých poznámek. „Znovu jste se sjednotili u Brány poté, co si Yann... intuitivně uvědomil, že se tam musíte vrátit.“

Otec všehomíra se pohledem pokusí zachytit Obchodníkův zrak, ale Obchodník stále zuřivě civí do stolu od chvíle, kdy hádka skončila v jeho neprospěch.

„Nyní stojíte znovu před proslulými Dalekými kraji, říší tak okouzující krásy, že jsou vaše smysly přesyceny. Cesta vedoucí ze svahu dolů se táhne několik set stop a pak se dělí, přičemž jedna odbočka vede do lesů, zatímco druhá šplhá podél hřebenu pohoří.“

Vzhlédne.

„No?“

Dostane se mu jen ticha. „Kterou cestou chcete jít?“

„No, kterou cestou potřebujeme jít?“ zeptá se Šašek.

„Hele. Tuhle debatu už jsme si tohle sezení jednou prošli. Pokud před vás postavím intelektuální výzvu, pak je na vás ji vyřešit. Je na vás najít místo, které vám osud předurčil.“

„Takže on je to předurčené místo?“

„No ano,“ odpoví neochotně Otec všehomíra. „Ale nehraju tady hru na otázky a odpovědi. Přestaň ze mne tahat rozumy.“

„Kdo tahá rozumy?“

„Ty.“

„Co, já se jen ptám, jestli je náš cíl předurčené místo. Jakou možnou informaci bych tím mohl získat?“

„Žádnou.“

„Přesně.“

„Správně.“

Písek se sype. Šašek zkoumá svoje nehty nechávaje Obchodníka a Válečníka jejich rozmrzelým pohledům, Paní jejím myšlenkám a Spáče jeho denním snům.

Písek se dál sype.

„Prostě si zvolte cestu!“